

Můj boj s prachem

V mém životě bylo období, kdy jsem byla posedlá likvidováním prachu. Denně jsem vysávala, běhala s prachovkou a vytírala podlahy. Stačilo ovšem, aby zasvítilo sluníčko a v místech, kde jsem chvíli před tím všechno setřela, jsem opět objevila drobné stopy prachu.

Se svým marným úsilím jsem se svěřila kamarádce Kamile. Chvíli se na mě pobaveně dívala a pak mě laskavě otitulovala:

“Ty bláznivá uklízečko, snad si nemyslíš, že porazíš prach? Prach je tady, co svět světem stojí a bude tady, i když lidstvo vymře. Prach je všude, i ve vesmíru je hvězdný prach. Každou chvíli trápí obyvatele Ostravska polétavý prach a co teprve střelný prach, sopečný prach nebo dokonce radioaktivní prach. Prach může mít i příjemnou podobu, třeba prachový sníh. Nebo takový potřebný prášek do pečiva a práškový cukr. A jak se krásně leží v prachových peřinách, kde se tak dobře daří roztočům. Buď šťastná, že netrpíš alergií a když tě něco rozbolí, tak si vezmeš prášek. Ostatně i v kostele ti na Popeleční středu připomenou, že jsi jen prach a v prach se obrátíš.“

Když Kamila odešla, dlouze jsem se nad jejím proslovem zamyslela. Druhý den jsem místo vysavače vzala botasky a šla do lesa. Právě kvetoucí borovice prášily žlutý pyl, který sedal i na prach lesní cesty a já je pod mými kroky jemně vířila. Slunce posílalo své paprsky v pruzích mezi stromy a osvětlovalo chvění drobného lesního prachu. Doufala jsem, že najdu hříbky, ale rostly jen nějaké prašivky. Při zpáteční cestě z výletu jsem se zastavila v drogerii koupit prášek na praní. Domů jsem se vrátila přesvědčená, že i s prachem může být život hezký. Uklízím jen jednou týdně a když večer ulehnu do svých prachových peřin, přemýšlím, kolik užitečných, ale i hroživých věcí se může skrývat pod obyčejným slovíčkem „prach“. Chybí mi možná už jen prachy v bance.

Doubravka Vejmelková